

ANNE-MARIE PLASSCHAERT

Loser

ANNE-MARIE PLASSCHAERT SCHRIJFT VOOR HET ROM OVER HAAR BELEVENISSEN ALS DOCENT JOURNALISTIEK OP HET GRAFISCH LYCEUM.

In onze vakgroep ruimte hangt op het prikbord de uitdagende kop: *Meerdere keren per dag krijg ik te horen dat ik een kankerjuf ben.* Eerst denk ik dat een van onze redactiestagiairs een artikel heeft geschreven over iemand in het onderwijs. Maar als ik na een week of vier de kwetsende woorden niet langer wil zien en de print weghaal, lees ik in een AD-artikel over een onderwijs- en schrijfcollega van me. Zij werkt in het speciaal onderwijs met leerlingen met ernstige gedragsstoornissen en/of psychiatrische problematiek. Ze probeert moedig stand te houden tussen vechtende en scheldende kinderen en vindt het langzamerhand heel gewoon dat ze voor 'kankervrouw' wordt uitgemaakt en dat ze 'dood moet'. Als ze een keer schrikt door een kluit vechtende jongens achter haar en ze in een reflex terugduwt, moet zij zich komen verantwoorden bij het schoolhoofd, want er is een klacht ingediend. Ik lees hoe de moedige leerkracht na het gesprek teruggaat om te overleven en dan positief opmerkt dat er in de algehele chaos toch nog één kind is dat zijn werk heeft gemaakt. Geschokt ben ik. Dat kinderen – speciaal onderwijs of niet – denken dit te kunnen zeggen tegen hun juf, dat er een klacht wordt ingediend naar aanleiding van een heel natuurlijke reactie, dat de directeur háár ter verantwoording roept, dat zij dit alles accepteert, dat zij toch weer de klas instapt en zich vastklampt aan het enige lichtpuntje, datdatdat... Op onze opleiding maken wij zo veel heftigheid niet mee. Toch zijn er ook bij ons grenzen die beetje bij beetje opschuiven. Steeds vaker zeggen studenten dat zij beter weten hoe de maatschappij in elkaar steekt en 'dús niets van ons willen leren'. Steeds vaker krijgt een docent of onderwijsassistent een grote mond, gevolgd door een middelvinger of dreigende houding als die collega zich niet slaafs laat afbekken. Wat volgt? Een opmerking in het leerlingvolgsysteem, een gesprek met de mentor... That's it. Het is zoals een van die studenten zegt: 'Jullie probleem! Ik verander niet, ga niet weg en je kunt me ook niet wegsturen, want dan hebben jullie er een probleem bij.' Wie heeft er nog respect voor een leraar? Hij is onderbetaald, overwerkt, wordt niet gehoord of gesteund. De leraar is tot loser van de maatschappij gemaakt!

WHAT'S MORE?

ONLANGS ONLINE

Welke artikelen verschenen er de afgelopen tijd op romnieuws.nl?

BOIJMANS BRENGT KUNST DE KLAS IN

Tijdens de verbouwing van Museum Boijmans van Beuningen staan de kunstwerken in een extern depot. Zonde! Om jongeren toch met de museumcollectie in aanraking te laten komen, startte het project *Boijmans in de klas*. Op het Wolfert Dalton bekeken de leerlingen kunstwerken in hun eigen lokaal.

SUCCESVERHAAL VAN EEN LEERLING MET MINDER KANSEN

Leraren Mila en Martijn schreven een gastbijdrage voor het ROM. Een verhaal over een ongemotiveerd meisje met een ongunstige thuissituatie, met een goede afloop.

MINDER WERKDruk

Hoe zorg je voor minder werkdruk? Ineke Weenink kwam op veel scholen en verzamelde mooie voorbeelden. Ze deelde er een aantal met het ROM.

